

INSPÄNNA, v. a. 2. Spänna inom. *I hästen i skacklorna.* — Äfv. *Spänna in.* — *Inspännande*, n. 4. o. *Inspänning*, f. 2.

INSPÄRRA, v. a. 1. På alla sidor innesluta, instänga. *I någon i fängelse.* — Äfv. *Spärra in.* — *Inspärrande*, n. 4. o. *Inspärrning*, f. 2.

INSTALLATION, ---tschón, f. 3. Högtidlig insättning i embete.

INSTALLERA, v. a. 1. (fr. *Installer*) Inviga, d. v. s. högtidligt insätta i embete. — *Installerande*, n. 4. o. *Installering*, f. 2.

INSTAMPA, v. a. 1. Genom stampning indriva. — Äfv. *Stampa in.* — *Instampande*, n. 4. o. *Instampning*, f. 2.

INSTANS, innstånus, f. 3. (af lat. *Instantia*, enständig begäran) Domstol, med afseende på ordningen af dess behörighet att upptaga ett mål. *Första i.*, domstol, som i första hand upptager mål. *Andra, tredje i.*

INSTEK, n. 5. Egentl. Steg inåt. Brukas endast i fig. mening och betyder: Tillfälle att vinna inflytande, ynnest, makt; framsteg. *Lemna i. åt miss tankar*, låta sådana hos sig uppstiga. *Få, vinna i.*, vinna inflytelse, komma i gunst; inrita sig, rota sig. *Göra i. i ens gunst*, allt mer tillvinna sig den. *Hafva mycket i. hos någon*, inflytande, mycket att säga; stå i mycken ynnest hos honom.

INSTICKA, v. a. 3. (böjes som *Sticka*) 1) Införa något stingande. *Han instack nälen djupt i köttet.* — 2) Införa något fint, smalt, spetsigt genom en öppning. *I en trådsända genom nålsögat.* — Äfv. *Sticka in.* — *Instickande*, n. 4. o. *Instickning*, f. 2.

INSTICKA, v. a. 1. Sticka (hvarjehanda prydnader) på ett tyg. *I ett namn på en portfölj.* — Äfv. *Sticka in.* — *Instickande*, n. 4. o. *Instickning*, f. 2.

INSTIFTA, v. a. 1. Inrätta, stifta. Säges om högre offentliga inrättningar och i religiös mening. *Vår Herre J. Chr. har i-t den heliga nattvar den.* — *Instiftande*, n. 4. o. *Instiftning*, f. 2.

INSTIFTARE, m. 3. En, som instiftar eller instiftat något.

INSTIFTELSE, f. 3. Handlingen, hvarigenom något instiftas.

INSTIGATOR, -- gåtårr, m. 3. En insekt af Pimplaslågdet, $\frac{1}{2}$ tum lång, svart med brandgula fötter. Pimpla instigator.

INSTIKTA, v. a. 1. (bibl. o. kyrkl.) Se *Instifta*. — *Instiktande*, n. 4. o. *Instiktning*, f. 2.

INSTIKTARE, m. 3. Se *Instiftare*.

INSTIKTELSE, f. 3. Se *Instiftelse*.

INSTINKT, innstínck, m. 3. En naturlig, menniskor och djur medfödd drift, som tvingar dem att åtrå eller undfly en sak och företaga vissa handlingar eller rörelser. Naturdrift. *Djurens i.*, deras medfödda drift, att bibehålla sig sjelfva genom val af bostad och föda, bruket af ett ändamålsenligt försvar och ett ofta ganska sinnrikt sätt att skydda och bevara sin afföda.

INSTINKTARTAD, **INSTINKTLIK**, **INSTINKTMESSIG**, a. 2. Som har egenskap af, liknar instinkt.

INSTITUT, innstitút, n. 3. o. 3. Inrättning, anstalt (isynn. läroanstalt). *I-et för Döfstumma och Blinda.*

INSTITUTION, ---tschón, f. 3. Stiftelse, inrättning (isynn. stats- och borgerlig inrättning).

INSTJELPA, v. a. 2. Stjelpa något så, att det faller in. — Äfv. *Stjelpa in.* — *Instjelpande*, n. 4. o. *Instjelpning*, f. 2.

INSTOCKA, v. a. 1. Införa bin i stock eller kupa. — *Instockande*, n. 4. o. *Instockning*, f. 2.

INSTOPPA, v. a. 1. Stoppa något in i en sak. — Äfv. *Stoppa in.* — *Instoppande*, n. 4. o. *Instoppning*, f. 2.

INSTORMA, v. n. 1. Se *Inrusa*. — Äfv. *Storma in.* — *Instormande*, n. 4.

INSTRUERA, v. a. 1. 1) Undervisa, lära. — 2) Underrätta, säga någon, huru han i ett visst fall skall förhålla sig. — *Instruerande*, n. 4. o. *Instruering*, f. 2.

INSTRUKTION, innstrucktschón, f. 3. 1) Undervisning. — 2) Muntlig eller skriftlig föreskrift, huru någon i ett visst gifvet fall bör förhålla sig. Förhållnings-föreskrift, Föreskrift.

INSTRUKTIV, innstruckti'v, a. 2. Undervisande, lärorik.

INSTRUKTÖR, -- ö'r, m. 3. Lärare, isynn. den som undervisar nyss blifna soldater i vapnens handterande.

INSTRUMENT, -- mä'nnt, n. 3. o. 3. 1) Verktyg i allmänhet. — 2) Tonverktyg för musik. Bildar sammansättningarna Blås-, Stränginstrument, m. fl. — 3) Verktyg till kirurgiska operationer. — 4) Skriftlig uppsats, innehållande redogörelse för någon laga förättning och framläggande resultatet deraf. — Har åtskilliga sammansättningar, såsom: Boupptecknings-, Syneinstrument, m. fl.

INSTRUMENTALMUSIK, ---ål-'ik, m. sing. Musik, som frambringas medelst instrumenter. Säges i motsats till Vokalmusik.

INSTRUMENTERA, v. a. 1. (i musik) För-dela ett tonstycke mellan särskilda instrumenter.

INSTRUMENTERING, f. 2. (i musik) 1) Ett tonstyckes fördelning mellan särskilda instrumenter. — 2) Sättet, huru detta blifvit utfördt.

INSTRUMENTMAKARE, m. 3. En, som tillverkar instrumenter (musikaliska, optiska, nautiska eller kirurgiska). *Musikalisk, optisk i.*

INSTRYKA, v. a. 3. (böjes som *Stryka*) Genom strykning göra, att något intränger i en sak. *I kilt i fogarna.* — Äfv. *Stryka in.* — *Instrykande*, n. 4. o. *Instrykning*, f. 2.

INSTRÅLA, v. n. 4. Kasta strålar in. *Solen i-de i rummet.* — Äfv. *Stråla in.* — *Instrålande*, n. 4.

INSTRÖ, v. a. 2. Strö något in ibland. Säges både egentl. o. fig. *I blomster i silt tal.* — Äfv. *Strö in.* — *Inströende*, n. 4.

INSTRÖMMA, v. n. 1. 1) Flyta in. *Vattnet i-r i quarnrännan.* — 2) (fig.) I talrika massor och liksom en ström intränga. *Folket i-de på slotsborggården.* — Äfv. *Strömma in.* — *Inströmmande*, n. 4.

INSTUDERA, i'nnstudéra, v. a. 1. Inlära, inöfva. — Äfv. *Studera in.* — *Instuderande*, n. 4. o. *Instudering*, f. 2.

INSTUFVA, v. a. 1. (sjöt.) Se *Stufva*, 2. — Äfv. *Stufva in.* — *Instufvande*, n. 4. o. *Instufning*, f. 2.

INSTUNDA, v. n. 1. Nalkas. Säges i fråga om tid. *Den tiden i-r, då . . . Julen i-r.* — Part. pres. *I-nde* brukas nästan adjektivt i samma mening som Nästkommande, Nästa, t. ex.: *I. år.*

INSTÄLLA, v. a. 2. 1) Ställa i det inre af en sak. *I. ett fat i skänken.* — Äfv. *Ställa in.*